ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
ΕΛΛΑΣ

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ Τεύχος 71, Μάιος 2001

ΙΝΕ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΓΣΕΕ - Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

30ο Συνέδριο ΓΣΕΕ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

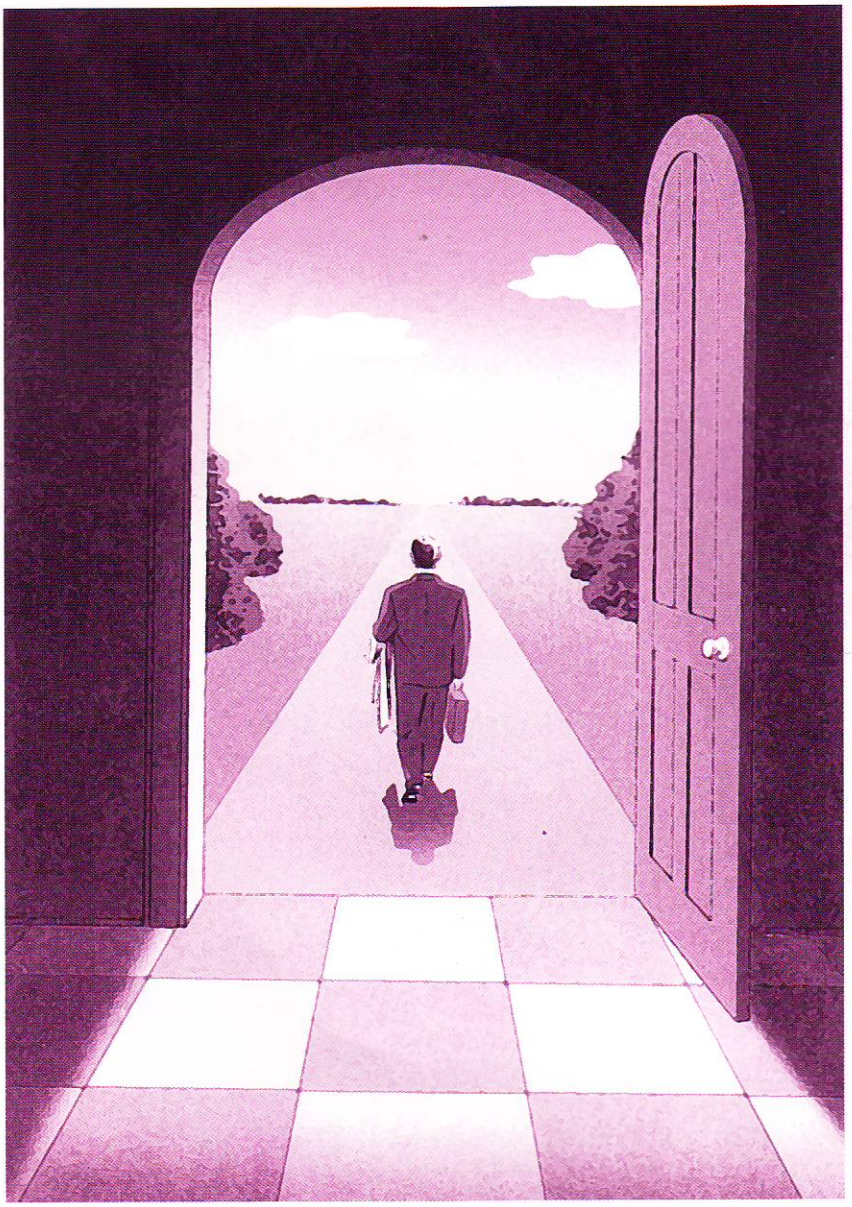

◆ Οι μεγάλες προτεραιότητες και προτάσεις των συνδικάτων ◆ Δραστηριότητες ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ

Σημείωμα Σύνταξης

Το 30ο συνέδριο της ΓΣΕΕ πραγματοποιήθηκε σε μια κρίσιμη καμπή για τη πορεία και την εξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας, υπό το βάρος των απαιτήσεων που θέτει η κοινωνική και οικονομική συγκυρία. Το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα λαμβάνοντας υπόψη την απαίτηση της κοινωνίας για δικαιότερη κατανομή του πλούτου και πραγματική σύγκλιση με αναβάθμιση των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων, υπεύθυνα καταθέτει τις προτάσεις του και μέσα από το 30ο συνέδριο επιχειρώντας να ανοίξει ακόμη περισσότερο το διάλογο με όλους τους κοινωνικούς φορείς. Βασική του θέση είναι ότι η στρατηγική εξόδου από την κρίση αφορά την πραγματική και όχι την ονομαστική οικονομία και συνεπώς πρέπει να κινητοποιεί όλες τις υγιείς δυνάμεις της παραγωγής και της κοινωνίας με εγκαθίδρυση ενός προτύπου οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης με κεντρικούς άξονες: την Ανάπτυξη-, την Αναδιανομή, του εισοδήματος, την Απασχόληση και την Κοινωνική Προστασία. Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ σε αυτό το τεύχος παρουσιάζει τις θέσεις της ΓΣΕΕ έτσι όπως αυτές διαμορφώθηκαν στο 30ο συνέδριο. Επιπλέον παρουσιάζει τις δραστηριότητες του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ /ΑΔΕΔΥ το τελευταίο διάστημα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

1. Εισαγωγή

Η στρατηγική εξόδου από την κρίση της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας, απομακρύνεται με την περιοριστική εισοδηματική πολιτική της τελευταίας δεκαετίας, την πολιτική διαχείρισης της ζήτησης και "του αυτόματου πιλότου των ονομαστικών κριτηρίων σύγκλισης".

Το συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας, υποστηρίζει ότι η στρατηγική εξόδου από την κρίση απαιτείται να αφορά την πραγματική και όχι ονομαστική οικονομία, να έχει προοπτική και να κινητοποιεί όλες τις υγιείς δυνάμεις της παραγωγής και της κοινωνίας.

Με αφετηρία αυτές τις αρχές, η ελληνική οικονομία έχει ανάγκη από μία νέα στρατηγική που να στηρίζεται:

- στην παραδοχή ότι οι νέες παραγωγικές και τεχνολογικές εξελίξεις, που συντελούνται στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τον Κόσμο, δεν αποτελούν στοιχεία "επιβολής ποινών" στους εργαζόμενους, με την παθητική προσαρμογή σ' αυτές. Δηλαδή με τις απολύσεις, την ανεργία, την απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και του Κράτους-Πρόνοιας.

- Στην εγκαθίδρυση ενός προτύπου οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης με κεντρικούς άξονες: την Ανάπτυξη-, την Αναδιανομή, του εισοδήματος, την Απασχόληση και την Κοινωνική Προστασία.

- Στην προώθηση διαδικασιών κοινωνικής διαπραγμάτευσης, προκειμένου οι κοινωνικοί φορείς και το Κράτος να διαμορφώσουν στρατηγικές επιλογές μακράς πνοής και μέτρα πολιτικής που θα χαρακτηρίζονται από την αξιοποίηση των πόρων και την δυναμική ικανοποίηση των αναγκών της οικονομίας και κοινωνίας, κατά συνέπεια οι μεγάλες προτεραιότητες των συνδικάτων επικεντρώνονται στα εξής:

2. Ανάπτυξη με κοινωνικό περιεχόμενο

Η αναπτυξιακή πολιτική πρέπει να συνδυάζει οικονομικούς και κοινωνικούς στόχους.

Οικονομικοί στόχοι είναι η ταχύτερη βελτίωση της παραγωγικότητας, η ταχύτερη μεγέθυνση του προϊόντος και η ενσωμάτωση στην Ευρωπαϊκή οικονομία με όρους μεγαλύτερης ανταγωνιστικότητας και σταθερότητας των εξωτερικών συναλλαγών.

Κοινωνικοί στόχοι είναι η διατήρηση και σταδιακή βελτίωση του συστήματος της κοινωνικής ασφάλισης και του πλαισίου ρύθμισης της αγοράς εργασίας, καθώς και η

αξιοποίηση της αυξημένης παραγωγικότητας για την συνδυασμένη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των μισθωτών και τη μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών.

Οι πρόσθετοι πόροι που θα προέλθουν από την επιτάχυνση της ανάπτυξης, όπως και οι πόροι που θα αντληθούν από την ανακατανομή του εισοδήματος, θα πρέπει να κατευθύνονται στην ταχύτερη αύξηση των επενδύσεων με ταυτόχρονη εξισορρόπηση των δημοσίων οικονομικών, των οικονομικών της κοινωνικής ασφάλισης και την ενίσχυση των κονδυλίων για μια διευρυμένη και με βάση τι σύγχρονες ανάγκες, κοινωνική πολιτική.

Στο πλαίσιο των προτάσεών μας για την Ανάπτυξη διεκδικούμε:

⇒ Τον εκσυγχρονισμό και διεύρυνση της παραγωγικής βάσης. Προϋπόθεση αποτελεί η χάραξη κλαδικών πολιτικών για την απόκρουση των συνεπειών της αποβιομηχάνισης και η ενεργή στήριξη των τομέων παροχής υπηρεσιών, του τουρισμού και της αγροτικής οικονομίας.

⇒ Την υποστήριξη της ελληνικής βιομηχανικής παραγωγής .

⇒ Την επιτάχυνση των μεγάλων έργων .

⇒ Αναδιαρθρώσεις επιχειρήσεων όχι παθητικού (μείωση θέσεων εργασίας, ανατροπή εργασιακών σχέσεων κλπ), αλλά επιθετικού περιεχομένου (ποιοτική αναβάθμιση των προϊόντων, τεχνολογικός εκσυγχρονισμός, εξειδίκευση προσωπικού, βελτίωση υποδομών, νέα προϊόντα, έρευνα, αναζήτηση νέων αγορών). Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να αντιμετωπισθούν τα προβλήματα των ΜΜΕ, τόσο στην κατεύθυνση του ανταγωνισμού που προκύπτει από τη διεθνοποίηση της οικονομίας, όσο και της αναζήτησης νέων επενδυτικών δραστηριοτήτων.

⇒ Αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού με διαρκή επιμόρφωση και διασφάλιση της εργασίας.

⇒ Την αντιμετώπιση της παραοικονομίας που, παρά τη συγκάλυψη ενός μικρού μέρους της ανεργίας, προκαλεί τεράστια ζημιά στους πόρους του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος και λειτουργεί ανταγωνιστικά, υπονομεύοντας τη νόμιμη οικονομία.

⇒ Ενίσχυση των υποδομών, υποστήριξη της καινοτομίας και της έρευνας, ανάδειξη των τοπικών και άλλου είδους συγκριτικών πλεονεκτημάτων.

⇒ Ουσιαστική και διαφανή αξιοποίηση των κοινοτικών πόρων με τρόπο που να στηρίζονται περισσότερο οι ανθρώπινοι πόροι, η περιφερειακή και κλαδική ανάπτυξη.

⇒ Βελτίωση της ανταγωνιστικότητας μέσα από την ποιότητα, την γρήγορη προσαρμογή στις ανάγκες του καταναλωτή, τον τεχνολογικό εξοπλισμό και όχι μέσα από την μείωση του κόστους εργασίας .

⇒ Συστηματική προσπάθεια για παραπέρα μείωση του πληθωρισμού και των επιτοκίων.

3 ΔΕΚΟ

Οι οικονομικές εξελίξεις στην Ε.Ε., όσον αφορά σε υπηρεσίες που παρέχονται από τις ΔΕΚΟ, μας επιβάλλουν να επαναλάβουμε τη θέση του συνδικαλιστικού κινήματος για τις ΔΕΚΟ.

- Η γενική θέση μας για τις ΔΕΚΟ είναι η διατήρηση του δημόσιου και κοινωνικού τους χαρακτήρα, χωρίς να αποκλείουμε τη μερική - μειοψηφική μετοχοποίηση, εκεί και μόνο που θεωρείται ως το αναγκαίο μέσο για την ανταγωνιστική επιβίωση της επιχείρησης και όχι για την κάλυψη των ελλειμμάτων του κρατικού προϋπολογισμού.

Πιστεύουμε ότι οι ΔΕΚΟ, για ν' ανταποκριθούν στο ρόλο τους, πρέπει να είναι αποδοτικές, να μην επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό, παρά μόνο κατά το μέρος που αφορά την άσκηση κοινωνικής δραστηριότητας.

Πρέπει όμως και να μεριμνήσουν για την επιβίωσή τους στο νέο ανταγωνιστικό περιβάλλον, που θα διαμορφωθεί μετά την άρση του (πολλές φορές) μονοπωλιακού χαρακτήρα τους στην οικονομία, στα επόμενα χρόνια.

Η Γ.Σ.Ε.Ε. ζητεί διαδικασίες εξαντλητικού διαλόγου, ώστε να εξασφαλίζεται η μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση στα προγράμματα ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού τους.

Αποκλείουμε κάθε περίπτωση να θιγούν τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων.

Θεωρούμε απαραίτητη τη διατήρηση από το Κράτος του Μάνατζμεντ (διαχείρισης) και της πλειοψηφίας των μετοχών σε κάθε περίπτωση, όταν μέσα από Διάλογο με τους εργαζόμενους υπάρξει συναίνεση για την ανάγκη μερικής μετοχοποίησης.

Δεν είμαστε αντίθετοι στη λύση συνεργασίας των Οργανισμών με αντίστοιχους του εξωτερικού, μέσω ανταλλαγής μικρών πακέτων μετοχών, ώστε να εξασφαλίζεται μερίδιο στην πίττα της ευρωπαϊκής αγοράς, αλλά και η παρουσία στις νέες αγορές (π.χ. Βαλκανική). Σε κάθε όμως περίπτωση για τις μεγάλες και στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις, η πλειοψηφία των μετοχών θα πρέπει να παραμένει στο Κράτος.

Πάγια υποστηρίζουμε την ανάγκη αποκοπής των πελατειακών και κομματικού χαρακτήρα παρεμβάσεων του Κράτους.

3. Εισοδηματικό

Η Γ.Σ.Ε.Ε. θεωρεί ως όρο της δημοκρατικής λειτουργίας της Ιδιωτικής Οικονομίας την πλήρη διασφάλιση των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων και τη διεύρυνση του περιεχομένου των συλλογικών ρυθμίσεων, πέραν από άμεσες ή έμμεσες παρεμβάσεις.

Το αίτημά μας για πραγματικές αυξήσεις, που ν' αντανακλούν και να ανταποδίδουν την ουσιαστική συμμετοχή στην αύξηση του ΑΕΠ και την αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος υπέρ των εργαζομένων, είναι στόχος πρώτης προτεραιότητας όχι μόνο για τους

χαμηλόμισθους, αλλά και για όλες τις κλαδικές, ομοιοεπαγγελματικές και επιχειρησιακές συμβάσεις.

4. Φορολογικό σύστημα

Διεκδικούμε:

1. Πλήρη τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας και εκλογίκευση αυτής με την προσθήκη ενδιάμεσων φορολογικών κλιμακίων.

2. Αύξηση του αφορολόγητου ποσού στο επίπεδο που κάθε φορά θα διαμορφώνονται οι ετήσιες ακαθάριστες αποδοχές της Ε.Γ.Σ.Σ.Ε.

3. Είσπραξη των βεβαιωμένων φόρων και πάταξη της φοροκλοπής (φόρου εισοδήματος και Φ.Π.Α.)

4. Αντιστροφή της σχέσης άμεσων – έμμεσων φόρων με στόχο τη μείωση της έμμεσης φορολογίας.

5. Επέκταση και διεύρυνση του πόθεν έσχες και των τεκμαρτών δαπανών.

6. Επιβολή περιβαλλοντολογικών φόρων στις επιχειρήσεις που ρυπαίνουν το περιβάλλον κατά τα πρότυπα των άλλων χωρών.

7. Απλούστευση του Φορολογικού συστήματος.

Η ΓΣΕΕ θεωρεί ότι περαιτέρω συμπίεση των εισοδημάτων μισθωτών και συνταξιούχων και του επιπέδου κοινωνικής προστασίας δεν μπορεί να συνεχιστεί. Συνεπώς η δράση μας στηρίζεται στη βάση της κοινωνικής απαίτησης για σταδιακή ενίσχυσή του.

Άλλωστε στην ίδια κατεύθυνση κινούνται όλοι οι ευρωπαϊκοί λαοί, που απορρίπτουν τις πολιτικές κοινωνικού ντάμπιγκ στο ευρωπαϊκό κοινωνικό κεκτημένο και τον περιορισμό των ασφαλιστικών δικλείδων κοινωνικής προστασίας στο όνομα της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας μέσα στη διεθνοποιημένη οικονομία.

Ο πυρήνας της δικής μας απαίτησης για την εντός της ΟΝΕ εποχή είναι η διαρκής ανακατανομή του παραγόμενου πλούτου υπέρ του κόσμου της εργασίας με πολιτικές που θα υπακούουν στις κοινωνικές ανάγκες.

5. Κοινωνική ασφάλιση

Η Γ.Σ.Ε.Ε. έχει επεξεργασθεί, προωθήσει και προβάλλει τις θέσεις της για την κοινωνική Ασφάλιση στις ημερίδες που έχουμε πραγματοποιήσει σε πολλά μέρη της χώρας και στη δημοσιοποίηση μέσα από τον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο. Ειδικότερα στο πλαίσιο του επερχόμενου διαλόγου για τα ασφαλιστικό, η ΓΣΕΕ εξειδικεύεται και ποσοτικοποιεί τις προτάσεις της οι οποίες εμπεριέχονται στους ακόλουθους άξονες:

5.1 Στο επίπεδο οργάνωσης και λειτουργίας του συστήματος κοινωνικών ασφαλίσεων (ΣΚΑ)προτείνεται:

- ✓ Οργανωτική συγκρότηση του ΣΚΑ με βάση την ενοποίηση ομοειδών ταμείων, (ύστερα από μελέτη και κοινωνικό διάλογο) έτσι ώστε όλοι οι εργαζόμενοι του κλάδου να υπάγονται σε ένα ασφαλιστικό φορέα.

- ✓ Διαμόρφωση νέου λειτουργικού προτύπου με κυρίαρχους πόλους τη δημόσια (ΝΠΔΔ) για την κύρια ασφάλιση και κοινωνική (ΝΠΙΔ μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα) για την επικουρική και εξ' άπαξ ασφάλιση.

- ✓ Ενίσχυση της διαχειριστικής αυτοτέλειας των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης και αποτελεσματική αξιοποίηση των περιουσιακών τους στοιχείων (5,6 τρις.δρχ 2000).

- ✓ Χρήση πληροφοριακών μέσων στη διοίκηση και λειτουργία της κοινωνικής ασφάλισης με παράλληλη ανάπτυξη πολιτικής προσωπικού στα ασφαλιστικά ταμεία, την Υγεία και την Πρόνοια στην κατεύθυνση εξυπηρέτησης των ασφαλισμένων και απορρόφησης, στο βαθμό που την αφορά της ανεργίας.

5.2 Στο επίπεδο της χρηματοδότησης απαιτείται:

- n Άμεση ρύθμιση των χρεών, ως βασική προϋπόθεση δημιουργίας κεφαλαιοποιητικών στοιχείων.

- n Ενίσχυση των χρηματο-οικονομικών του ΙΚΑ-ΤΕΑΜ.

- n Αναδιάρθρωση της κεφαλαιακής βάσης της ΚΑ (πχ νέοι πόροι διαμέσου της τριμερούς χρηματοδότησης, αξιοποίηση αποθεματικών) προκειμένου να δημιουργηθεί η βάση για συνύπαρξη του διανεμητικού και κεφαλαιοποιητικού συστήματος. Οι πόροι θα πρέπει να διασφαλιστούν από την άμεση φορολογία της μη μισθωτής εργασίας που φοροδιαφεύγει και εισφοροδιαφεύγει μέσω και της παραοικονομίας. Σημειώνουμε ότι η εισφοροδιαφυγή το 1999 ανήλθε στο ποσό των 400 δις δρχ.

- n Αύξηση των δαπανών κοινωνικής πολιτικής προκειμένου αυτή στο μέλλον να χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό και όχι από τον προϋπολογισμό των ασφαλιστικών ταμείων. Κατ' αυτόν τον τρόπο η ενίσχυση της αναδιανομής του εισοδήματος αντί να γίνεται στο εσωτερικό του ΣΚΑ, πλήττοντας έτσι την ανταποδοτικότητα, θα γίνεται στο εσωτερικό της ελληνικής οικονομίας.

- n Άμεση ρύθμιση του χρέους του κράτους προς το ΙΚΑ.

5.3 Στο επίπεδο των παροχών απαιτείται:

- Επέκταση, βελτίωση και εκσυγχρονισμός του επιπέδου των παροχών.

- Εκσυγχρονισμός της διαδικασίας απονομής των παροχών.

- Άρση των ανισοτήτων των παροχών.

- Άμεση αντιμετώπιση των προβλημάτων (με την αυτόματη επανασύνδεση της κατώτερης σύνταξης στα 20 ημερομίσθια ανειδίκευτου εργάτη) που έχουν οι συνταξιούχοι, γιατί όπως προαναφέρθηκε το επίπεδο σύνταξης του 50% του συνολικού αριθμού των συνταξιούχων στην Ελλάδα, βρίσκεται στο επίπεδο των κατώτατων ορίων συντάξεων.

- Άμεση λήψη ειδικών μέτρων για την αντιμετώπιση των οξυμένων προβλημάτων και βελτίωση του επιπέδου ζωής των κοινωνικά αποκλεισμένων και των ανέργων.

- Αντιμετώπιση του προβλήματος της μαύρης αγοράς εργασίας και της ανασφάλιστης απασχόλησης ελλήνων και αλλοδαπών εργατών.

5.3 Στο επίπεδο της σχέσης ανάμεσα στο κοινωνικό και το ιδιωτικό απαιτείται:

Καθώς το δεύτερο διογκώνεται σε βάρος του πρώτου και μάλιστα πολλές φορές αξιοποιεί τις υπάρχουσες δημόσιες υπηρεσίες υγείας και ασφάλισης, να αποσαφηνιστεί ο ρόλος της ιδιωτικής κερδοσκοπικής ασφάλισης ως ανταγωνιστικός της επικουρικής ασφάλισης, με σαφείς υποχρεώσεις και εγγυήσεις για την κάλυψη των υποχρεώσεών τους απέναντι στους ασφαλισμένους (έλεγχος πόρων), κάτι που σήμερα λειτουργεί υποβαθμισμένα με ανυπολόγιστους κινδύνους. Επίσης θα πρέπει να διακοπεί η πριμοδότηση της ιδιωτικής κερδοσκοπικής ασφάλισης μέσω φορολογικών και άλλων κινήτρων και να καταργηθεί η σχετική διάταξη του Ν. 2084/92 σύμφωνα με την οποία οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες δεν μπορούν να συστήνουν ταμεία επικουρικής ασφάλισης στο πλαίσιο των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, προσφεύγοντας υποχρεωτικά στις ασφαλιστικές εταιρείες διαμέσου των ομαδικών ασφαλίσεων.

5.4 Στο επίπεδο της σχέσης ανάμεσα στο εθνικό και το ευρωπαϊκό:

- Να αποτραπούν οι πολιτικές περιορισμού ή συρρίκνωσης και αποσύγκλισης-απόκλισης των εθνικών ΣΚΑ και να τεθούν όροι για τη διαμόρφωση ενός ευρωπαϊκού ΣΚΑ με εναλλακτικούς τρόπους οργάνωσης, λειτουργίας και χρηματοδότησης.

- Η προώθηση των ευρωπαϊκών συγκλίσεων στο ΣΚΑ θα συμβάλλει στην αποτελεσματική και ενιαία αντιμετώπιση του προβλήματος της κοινωνικής αναπαραγωγής των εργαζομένων και της εργατικής τους δύναμης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην επιλογή μόνιμων και ενιαίων πόρων για την περαιτέρω χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφάλισης, παίρνοντας υπόψη τα νέα δεδομένα (ανεργία, παραγωγικότητα, γήρανση, κ.λ.π.), καθώς και στον προσδιορισμό του επιπέδου των παροχών σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

5.5 Κράτος Πρόνοιας

Για την ανάπτυξη του Κράτους-Πρόνοιας και της κοινωνίας αλληλεγγύης διεκδικούμε:

- Την αναβάθμιση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, με την αύξηση των δαπανών του Προϋπολογισμού και την ορθολογική κατανομή των πόρων. Και βέβαια τον κοινωνικό έλεγχο, τόσο στον σχεδιασμό – χάραξη της πολιτικής υγείας, όσο και στις συνθήκες και

όρους διοίκησης και διαχείρισης των υγειονομικών μονάδων και του συστήματος υγείας γενικότερα.

- Την ενίσχυση της Πρόνοιας για τους ηλικιωμένους, τα μειονεκτούντα άτομα και εκείνα που κινδυνεύουν με κοινωνικό αποκλεισμό. Τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας για την παροχή σωστών υπηρεσιών σ' αυτές τις κατηγορίες πολιτών. Την ένταξη στην αγορά εργασίας όλων των ατόμων με ειδικές ανάγκες.

- Την αναβάθμιση του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας (Ο.Ε.Κ.) (με την αύξηση της εργοδοτικής εισφοράς και της κρατικής επιδότησης), και την εφαρμογή μιας πολιτικής ενίσχυσης της λαϊκής εργατικής στέγης.

- Την αντιμετώπιση των προβλημάτων των εξαρτημένων ατόμων στους χώρους εργασίας. Τη λήψη μέτρων για την προστασία από το AIDS, αλλά και την εργασιακή κατοχύρωση των πασχόντων από τον ιό.

- Άμεσα μέτρα για τη χάραξη και εφαρμογή πολιτικής που αφορά τη διάσωση και διαρκή προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.
- Παρέμβαση για τη λήψη μέτρων από τις βιομηχανίες για την προστασία του περιβάλλοντος (μηχανισμοί απορρύπανσης, βιολογικός καθαρισμός κ.α.) και για την αποτελεσματική προστασία του εργασιακού περιβάλλοντος στους χώρους εργασίας).

Ο προσανατολισμός της χώρας για σύγκλιση των οικονομικών δεικτών, για την ένταξή της στην ΟΝΕ, έχει καταστήσει επιτακτική την ανάγκη για περισσότερο κοινωνικό κράτος και αναδιανομή του εθνικού προϊόντος υπέρ των μισθωτών και συνταξιούχων, οι οποίοι συνεισφέρει δυσανάλογα με τις δυνατότητές τους στην επιτυχία αυτού του στόχου.

Η προϊούσα διεθνοποίηση των οικονομιών, η αλαζονεία της οικονομικής εξουσίας και η εκρηκτική τεχνολογική εξέλιξη ενισχύουν τον αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων που υπάρχει σε βάρος του κόσμου της μισθωτής εργασίας τους.

Το κεφάλαιο, με εμπροσθοφυλακή τις μεγάλες εθνικές και πολυεθνικές επιχειρήσεις, μονοπωλεί τα αγαθά της τεχνολογικής εξέλιξης και επεκτείνεται σε αγορές χωρίς σύνορα, επιφυλάσσοντας για μεν τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις την εξαφάνιση ή απορρόφηση, για τον κόσμο δε της εργασίας τη διαίρεσή του σ' ένα τμήμα που καταναλώνει άκριτα προϊόντα και υπηρεσίες και ένα διαρκώς διευρυνόμενο τμήμα ανέργων, πτωχών και κοινωνικά αποκλεισμένων, προορισμένων να ζουν στο περιθώριο.

Οι φυσικοί πόροι του πλανήτη καταλεηλατούνται και το περιβάλλον καταστρέφεται, με ρυθμούς πρωτόγνωρους και επικίνδυνους για τις μέλλουσες γενεές.

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, διεθνοποιημένα και αυτά, ακολουθούν το δρόμο των μεγάλων εθνικών και υπερεθνικών επιχειρήσεων, υπακούουν στους νόμους της αμείλικτης αγοράς και στην πλειοψηφία τους διαμορφώνουν την κοινή γνώμη πειθήνια στα συμφέροντα της αγοράς.

Σ' αυτήν την οικονομική και κοινωνική συγκυρία το συνδικαλιστικό κίνημα, παρά τις δριμύτατες επιθέσεις που δέχεται, για να ενσωματωθεί, να αλλοτριωθεί και να αδρανήσει, συσπειρώνεται για να διεκδικήσει ένα αποτελεσματικό δίκτυο κοινωνικής προστασίας για τις

ασθενέστερες τάξεις και για να ανατρέψει τον δυσμενή συσχετισμό δυνάμεων σε βάρος της εργασίας.

Στη νέα τάξη πραγμάτων το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα στην συντριπτική του πλειοψηφία δεν επιδιώκει για τη χώρα μας τη στάση ενός μακάριου απομονωτισμού, βολεμένου σε ψευδαισθήσεις και αδιέξοδες αρνήσεις.

Αντίθετα, λαμβάνοντας υπόψη τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες, τα μηνύματα των καιρών και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων και της χώρας, διεκδικεί με υπεύθυνες, δημιουργικές, εφαρμόσιμες και αποτελεσματικές προτάσεις, οικονομική ανάπτυξη με κοινωνικό περιεχόμενο, οικονομική και κοινωνική Δημοκρατία, πλήρη, δημιουργική και ελεύθερα επιλεγμένη εργασία, επίπεδο αμοιβών για αξιοπρεπή διαβίωση, αποτελεσματικό δίκτυο κοινωνικής προστασίας των ασθενέστερων τμημάτων του πληθυσμού, παιδεία αντάξια του πολιτισμού μας και αντίστοιχη με τις επαγγελματικές ανάγκες, υγεία και κοινωνική πρόνοια για όλους , πολιτισμό για το λαό και τους εργαζόμενους, κοινωνική ασφάλεια για όλους ειρήνη, συνεργασία και πρόοδο.

6. Μισθοί και ημερομίσθια

Το μοναδιαίο κόστος εργασίας στη χώρα μας μειώθηκε μεταξύ 1983 και 1999 σε πραγματικούς όρους κατά 20%, χωρίς εντούτοις να υπάρξει βελτίωση στο επίπεδο ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας.

Η άνοδος όμως της κερδοφορίας, που βασίστηκε στη μείωση του κόστους εργασίας, δεν οδήγησε σε αύξηση των επενδύσεων την περίοδο 1986-1994 ούτε και της απασχόλησης.

Η αύξηση των επενδύσεων, που σημειώθηκε την περίοδο 1995-1999, παρουσιάστηκε από την στιγμή που επιταχύνθηκε ο ρυθμός οικονομικής μεγέθυνσης και ως ένα βαθμό μετέτρεψε τις προσδοκίες των επιχειρήσεων για την μελλοντική εξέλιξη της ζήτησης. Την ίδια περίοδο σημειώνεται μείωση και όχι αύξηση του πληθωρισμού, γεγονός που σημαίνει ότι η μείωση των τιμών και η βελτίωση του επιπέδου ανταγωνιστικότητας συντελείται περισσότερο με την αύξηση της παραγωγικότητας, παρά με τη μείωση του κόστους εργασίας.

Ιδιαίτερα, στο πλαίσιο της ένταξης της ελληνικής οικονομίας και της δραχμής στη ζώνη του Ευρώ, η αύξηση της παραγωγικότητας αποτελεί ικανή και αναγκαία συνθήκη για την προσαρμογή της ελληνικής οικονομίας στις συνθήκες του διεθνούς ανταγωνισμού με παραγωγικούς όρους και όχι με όρους περιορισμού των μισθών και του κόστους εργασίας γενικότερα.

Κατά συνέπεια, η οικονομική ανάκαμψη των τελευταίων πέντε ετών (1995-1999), θα πρέπει, κυρίως, να αποδοθεί στην πολιτική διαχείρισης της ζήτησης, γεγονός που δικαιώνει την κριτική της Γ.Σ.Ε.Ε. στις περιοριστικές πολιτικές και στον υποτιθέμενο επιβλαβή ρόλο των αυξήσεων των πραγματικών μισθών. Δικαιώνει επίσης, τις διεκδικήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας

μας για την πραγματική βελτίωση των αποδοχών των εργαζομένων ως κινητήριας, εκτός των άλλων, δύναμης της οικονομικής ανάκαμψης, με πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα στην αύξηση της παραγωγής και της απασχόλησης.

Όμως πρέπει να σημειώσουμε, ότι η ελληνική οικονομία οφείλει αρκετά στον έλληνα μισθωτό, αφού, η Ελλάδα διατηρεί την προτελευταία θέση στην κατάταξη των μισθών πριν από την Πορτογαλία.

Το ίδιο συμπέρασμα προκύπτει αναφορικά με την εισοδηματική ανισότητα, αφού στην Ελλάδα υπάρχει έντονη ανισότητα στην εισοδηματική κατανομή, η οποία υπερβαίνει κατά πολύ τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, με αποτέλεσμα τη διεύρυνση του κοινωνικού ελλείμματος.

Έτσι, ενώ το φτωχότερο 10% του πληθυσμού στα κράτη – μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης λαμβάνει το 2,63% του συνολικού εισοδήματος, στην Ελλάδα λαμβάνει μόλις το 2,2%. Αντίθετα, το πλουσιότερο 10% του πληθυσμού στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης απολαμβάνει το 24% ενώ στην Ελλάδα το 26,% του συνολικού εισοδήματος.

Από τα παραπάνω στοιχεία προκύπτει η ανάγκη για πραγματική βελτίωση των αποδοχών των εργαζομένων και η ανάγκη ειδικών ρυθμίσεων, ώστε να βελτιωθεί άμεσα και ουσιαστικά η θέση των χαμηλών εισοδηματικά στρωμάτων, των χαμηλόμισθων και των χαμηλοσυνταξιούχων, που έχουν υποστεί πολύ σημαντικές αναλογικά απώλειες και θυσίες από τις περιοριστικές πολιτικές, ενώ παράλληλα από το οικογενειακό τους προϋπολογισμό καλούνται να καταβάλουν επιπλέον δαπάνες για εκπαίδευση, υγεία και ασφάλιση.

Η εισοδηματική κατάσταση των χαμηλόμισθων και των χαμηλοσυνταξιούχων έχει πλέον φθάσει σε οριακό σημείο, αν επιπλέον ληφθεί υπόψη η φορολογική αφαίμαξη μισθωτών και συνταξιούχων, που κατά κοινή παραδοχή αποτελούν τα φορολογικά υποζύγια.

Η κατάσταση δε, είναι αφόρητη στις ομάδες οι οποίες πλήττονται ιδιαίτερα από τις επιπτώσεις των σταθεροποιητικών προγραμμάτων, όπως οι άνεργοι, για τους οποίους διεκδικούμε επίδομα στο 80% του ΗΑΕ, οι χαμηλοσυνταξιούχοι, για τους οποίους ζητούμε ελάχιστη σύνταξη στο 80% του μισθού του ανειδίκευτου εργάτη και οι μερικά απασχολούμενοι (25% προσαύξηση στον αναλογούντα μισθό τους).

Το κύριο αίτημα της Γ.Σ.Ε.Ε., τόσο στην κυβέρνηση, όσο και στους εργοδότες, ήταν και είναι η ενίσχυση των χαμηλόμισθων και των συνταξιούχων.

7. Απασχόληση – Ανεργία

Η πάλη των ελληνικών συνδικάτων για την απασχόληση, για τη δραστική μείωση της ανεργίας στην Ελλάδα και την Ευρώπη, δεν στηρίζεται σε αμυντικές προτάσεις και ενέργειες. Ο πυρήνας της στρατηγικής της Γ.Σ.Ε.Ε. προωθεί την αύξηση της παραγωγής και της ανταγωνιστικότητας, υποστηρίζει την αύξηση της παραγωγικότητας με την αναβάθμιση της εργασίας και της αγοράς εργασίας, συνδυάζει την ανάπτυξη με την διάθεση πόρων για την κοινωνική πολιτική και την κοινωνική προστασία, υποστηρίζει επίσης την αξιοποίηση της αυξανόμενης παραγωγικότητας για την μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας.

Οι παρεμβάσεις της Γ.Σ.Ε.Ε. στρέφονται ειδικότερα προς τις πολιτικές απασχόλησης – παθητικές και ενεργητικές – και τους θεσμούς συγκρότησης και ρύθμισης της αγοράς εργασίας. Υποστηρίζουμε ότι οι πολιτικές απασχόλησης, τόσο δηλαδή οι πολιτικές προστασίας των ανέργων, όσο και οι παρεμβάσεις για την επιδότηση της απασχόλησης και τη βελτίωση των σχέσεων προσφοράς και ζήτησης ειδικοτήτων, απαιτείται να γίνουν πιο αποτελεσματικές. Υποστηρίζουμε και διεκδικούμε:

- Να στραφούν οι ενεργητικές πολιτικές προς τη δημιουργία σταθερών θέσεων εργασίας, στον κοινωνικό τομέα, όπου υπάρχουν μεγάλες ανάγκες.

- Εμμένουμε στο πάγιο αίτημά μας να αυξηθεί η επιδότηση των ανέργων στο 80% των κατώτατων αμοιβών, από το 51% που είναι σήμερα, να επεκταθεί η επιδότηση πέρα από τους 12 μήνες και να αφορά επίσης τους νεοεισερχόμενους στην αγορά εργασίας.

- Να εκσυγχρονιστεί και να αναβαθμιστεί ο Ο.Α.Ε.Δ.

- Να εφαρμοσθεί πλήρως το Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την απασχόληση.

- Να προσαρμοστούν στις πραγματικές ανάγκες για εκπαίδευση και κατάρτιση οι πολιτικές για το ανθρώπινο δυναμικό, με βάση την ουσιαστική αξιολόγησή τους.

- Να αποκτήσουν στοχευόμενο χαρακτήρα και να ελέγχονται ουσιαστικά οι πολιτικές επιδότησης θέσεων εργασίας, ώστε να μην μπορούν να συμβάλλουν στην υποβάθμιση των εργασιακών σχέσεων.

- Να επιδοτείται ειδικότερα η εργασία με προϋποθέσεις και σε ειδικές κατηγορίες του πληθυσμού, σε περιοχές θυλάκους ανεργίας, χωρίς δυσμενείς συνέπειες για τα εργατικά και κοινωνικο-ασφαλιστικά δικαιώματα.

- Οι ειδικές δράσεις απασχόλησης για ειδικές κατηγορίες ανέργων δεν θα πρέπει να συνδέονται με την ανακατανομή πόρων ανάμεσα σε κατηγορίες του εργατικού δυναμικού αλλά με την αύξησή τους και την αξιοποίηση νέων πόρων. Για τους πόρους που μπορούν να

  ⇒ ενισχύσουν την απασχόληση, τις πολιτικές απασχόλησης και την κοινωνική προστασία των εργαζομένων, η Γ.Σ.Ε.Ε. υποστηρίζει:

⇒ Να υπάρξει ειδικός λογαριασμός από νέους πόρους που θα προκύψουν από την φορολόγηση των χρηματιστηριακών συναλλαγών, των επενδύσεων εντάσεως τεχνολογίας, των τυχερών παιχνιδιών κλπ

⇒ Να καταπολεμηθεί η φορολογική ανισότητα που συνεχίζει να υπάρχει.

⇒ Να θεσμοθετηθεί η 35ετία (10.500 ημέρες ασφάλισης) χωρίς όριο κλίμακας συνταξιοδότησης, προκειμένου να αποσυμφορηθούν θέσεις απασχόλησης και να διευκολυνθεί η είσοδος νέων ανέργων στην αγορά εργασίας.

8. Εργασιακές σχέσεις

Οι θέσεις της Γ.Σ.Ε.Ε. στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων επικεντρώνονται στην ανάγκη αναβάθμισης της εργασίας σε συνδυασμό με την ανάπτυξη και την απασχόληση. Έχοντας ως αφετηρία την άποψη ότι το ικανοποιητικό επίπεδο αμοιβών και συνθηκών εργασίας αποτελεί βασικό συντελεστή για την αύξηση της εθνικής παραγωγικότητας, η Γ.Σ.Ε.Ε. αντιμάχεται τις αντιλήψεις και τις παραδοσιακές, για τον ελληνικό χώρο, πρακτικές, σύμφωνα με τις οποίες το χαμηλό εργασιακό κόστος πρέπει να αποτελεί βασικό μέσο για την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας.

Αυτές οι αντιλήψεις κρινόμενες στην πράξη έχουν μέχρι στιγμής αποδώσει το ακόλουθο αποτέλεσμα: Τη διατήρηση του επιπέδου αμοιβών συνθηκών εργασίας και εργασιακών δικαιωμάτων σε χαμηλά επίπεδα (το ωριαίο κόστος εργασίας του έλληνα μισθωτού αντιστοιχεί στο μισό περίπου του αντίστοιχου μέσου κοινοτικού όρου), ενώ παράλληλα η εθνική ανταγωνιστικότητα καταλαμβάνει τις τελευταίες θέσεις ανάμεσα στις χώρες της Ένωσης.

Η τόνωση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας απαιτεί άλλες επιλογές όπως: δημόσιες υποδομές (παιδεία, υγεία, μεταφορές κ.λ.π.) τεχνολογικές καινοτομίες, υψηλό επίπεδο επαγγελματικής κατάρτισης και εξειδίκευση του εργατικού δυναμικού και αναδιοργάνωση των επιχειρήσεων σε ανθρωποκεντρικό πλαίσιο, σε συνδυασμό με τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας.

Η Γ.Σ.Ε.Ε. έχει επανειλημμένα επισημάνει ότι η ελληνική αγορά εργασίας είναι ιδιαίτερα ευέλικτη, τόσο από πλευράς θεσμικού πλαισίου, όσο και από την ιδιαίτερη ανάπτυξη της παράνομης διάστασής της (μαύρης εργασίας, παραβιάσεις νομοθεσίας).

Θεωρούμε ότι για τις ευέλικτες και άτυπες μορφές απασχόλησης πρέπει να υπάρξει συμφωνία σε κεντρικό επίπεδο για πανελλαδική εφαρμογή οροφής περιορισμού τους στο 15% των θέσεων απασχόλησης με το 85% να αφορά θέσεις πλήρους απασχόλησης.

Οποιαδήποτε πολιτική μεταρρυθμίσεων στην αγορά εργασίας θα πρέπει πλέον να προωθεί την πλήρη και ελεύθερα επιλεγμένη απασχόληση, να αναβαθμίζει και όχι να υποβαθμίζει την εργασία, να διασφαλίζει τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των ευέλικτα απασχολούμενων, να εξασφαλίζει επαρκές εισόδημα για την κάλυψη των αυξημένων κοινωνικών αλλαγών, να ενισχύει τη λειτουργία και το περιεχόμενο των

συλλογικών διαπραγματεύσεων και συμβάσεων, να προωθεί τον έλεγχο της εφαρμογής της εργασιακής και ασφαλιστικής νομοθεσίας.

Με ιδιαίτερη προσοχή αντιμετωπίζουμε τα εντεινόμενα φαινόμενα των οικονομικών ολοκληρώσεων και τις αρνητικές παραμέτρους για τις εργασιακές σχέσεις, περιπτώσεις ομαδικών απολύσεων, μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, συγχωνεύσεων και λειτουργίας ομίλων επιχειρήσεων, ενόψει της ένταξης αλλά και μετά την ένταξη στην ΟΝΕ, δεδομένου ότι οι πιέσεις ενισχύονται.

Το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα και στο μέλλον θα βρεθεί αγωνιστικά απέναντι σε κάθε επιθετική κίνηση, που συνεπάγεται την αποδιάρθρωση και απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων.

Η Γ.Σ.Ε.Ε. θεωρεί τη δραστική μείωση του χρόνου εργασίας ως το πλέον αποτελεσματικό όπλο κατά της ανεργίας, χωρίς να παραβλέπονται οι ευεργετικές επιπτώσεις από την αύξηση του ελεύθερου χρόνου για την οικογένεια και τον πολιτισμό.

Δεκατέσσερα χρόνια έχουν περάσει από τη μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου απασχόλησης στις 40 ώρες και δεκαπέντε από την καθιέρωση του 40ωρου στη βιομηχανία, ενώ το νόμιμο ωράριο δεν άλλαξε, παραμένοντας στις 48 ώρες.

Το 35ωρο, έχει ήδη αρχίσει να εφαρμόζεται σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αναπτύσσοντας σημαντική δυναμική και στην ελληνική κοινωνία και οικονομία, χωρίς να παραβλέπεται η προώθησή του με τα πρώτα κρατικά προγράμματα επιδότησης της αύξησης της απασχόλησης των επιχειρήσεων που το εφαρμόζουν.

Την Άνοιξη του ΄99 η Γ.Σ.Ε.Ε. κίνησε τη διαδικασία συλλογικών διαπραγματεύσεων με Σ.Ε.Β., Γ.Σ.Ε.Β.Ε.Ε., Ε.Σ.Ε.Ε. ειδικά για το 35ωρο, χωρίς να υπάρξουν σημεία σύγκλισης των αντιτιθέμενων απόψεων. Γι' αυτό το λόγο επαναφέρουμε το αίτημα και διεκδικούμε την εφαρμογή του στην ελληνική οικονομία.

Οι κύριοι άξονες της πρότασής μας για την εφαρμογή του 35ωρου χωρίς μείωση των αποδοχών είναι:

1. Άμεση εφαρμογή στον ευρύτερο Δημόσιο Τομέα, ΔΕΚΟ, Τράπεζες καθώς και στις ιδιωτικές επιχειρήσεις εντάσεως κεφαλαίου, σε τομείς δηλαδή υψηλής κερδοφορίας και ανταγωνιστικότητας.

2. Από 1.1.2001 σε όλες τις ιδιωτικές επιχειρήσεις, οι οποίες την 1.1.1999 απασχολούσαν άνω των 20 εργαζόμενους (το αναδρομικό κριτήριο τίθεται για την αποφυγή τυχόν απολύσεων, ώστε να μην συμπληρώνεται το όριο των 20 εργαζομένων. Για τις νέες επιχειρήσεις το κριτήριο θα αναφέρεται στο χρόνο εφαρμογής του 35ωρου).

3. Από 1-1-2002 σε όλες τις ιδιωτικές επιχειρήσεις άνω των 10 και μέχρι 20 εργαζόμενους.

4. Από 1.1.2003 σε όλο το ιδιωτικό τομέα, σε εθνικό επίπεδο.

Αντιμετωπίζουμε το θέμα του 35ωρου με υπευθυνότητα και σύνεση. Ασφαλώς επιδιώκουμε την αύξηση της απασχόλησης. Ασφαλώς επιδιώκουμε την ανάπτυξη. Ασφαλώς μας αφορά η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας. Για αυτό με τις υπεύθυνες

προτάσεις μας δίνουμε τα περιθώρια σταδιακής προσαρμογής των ελληνικών επιχειρήσεων. Επιπλέον προτείνουμε ένα πλέγμα εξισορροπητικών κινήτρων ή αντισταθμιστικών παροχών προς τις επιχειρήσεις που θα εφαρμόσουν το 35ωρο χωρίς μείωση αποδοχών, όπως φορολογικά κίνητρα για τις ΜΜΕ και εμπορικές επιχειρήσεις ή την κατάλληλη διοχέτευση πόρων από τις ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης.

9. ΣΕΠΕ – Αλλοδαποί

Για τα συνδικάτα και τους εργαζόμενους η κατάσταση στην αγορά εργασίας σχετικά με τις εργασιακές σχέσεις και την τήρηση της νομοθεσίας, αποτελεί πρώτης προτεραιότητας θέμα προς άμεση αντιμετώπιση. Στην αγορά εργασίας σήμερα εκείνο που συναντάμε συχνά είναι η μη εφαρμογή της Εργατικής Νομοθεσίας. Η δημιουργία του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας (ΣΕΠΕ) είναι σωστή επιλογή. Η καθυστέρηση στην εφαρμογή του νόμου και το κενό που δημιουργείται στο ενδιάμεσο μεταβατικό στάδιο, έχουν συμβάλει σε ένταση του προβλήματος. Απαιτείται, η με γρήγορους ρυθμούς εφαρμογή του νόμου με την έγκαιρη και κατάλληλη στελέχωση των υπηρεσιών ελέγχων, ώστε να σταματήσει αυτό το απαράδεκτο φαινόμενο της διευρυμένης παρανομίας.

Στα ζητήματα εργασιακών σχέσεων, απασχόλησης, ασφαλιστικού, σημαντική επιρροή ασκούν οι αλλοδαποί εργαζόμενοι στη χώρα μας.

Με γνωστές τις θέσεις των συνδικάτων για την ολοκλήρωση, με γρήγορους ρυθμούς, της νομιμοποίησης των παράνομων οικονομικών μεταναστών, ζητούμε μια πιο οργανωμένη και μέσα από διακρατικές συμφωνίες μετανάστευση, ώστε να προστατεύονται και τα δικαιώματα των ελλήνων εργαζομένων και των μεταναστών αλλά και όλων των πολιτών από τις δυσμενείς συνέπειες της λαθρομετανάστευσης.

10. Εργαζόμενη Γυναίκα

Διεκδικούμε τη θεσμοθέτηση διατάξεων και τη λήξη μέτρων, που θα ανοίγουν τους ορίζοντες στις εργαζόμενες για ισότιμη συμμετοχή στην εργασία, στα κέντρα λήψης αποφάσεων, στην παραγωγή και τις κοινωνικές οργανώσεις. Πέρα από τα μέτρα για την ανεργία των γυναικών διεκδικούμε:

⇒ Την ανατροπή του καταμερισμού εργασίας κατά φύλο και την κατάργηση των διακρίσεων στην εργασία, αμοιβή, εκπαίδευση.

⇒ Τη λήψη πρόσθετων μέτρων για την προστασία της μητρότητας

⇒ Τη δημιουργία και στήριξη κέντρων εξωσχολικής πρωτοβουλίας με πρωτοβουλίες Κράτους, Εργατικών Κέντρων – Κοινωνικών Φορέων.

11. Εργαζόμενη νεολαία

Ιδιαίτερο βάρος πρέπει να δοθεί στην εργαζόμενη νεολαία. Το δικαίωμα στη ζωή, τη μόρφωση, την εργασία, την ειδίκευση, τον ελεύθερο χρόνο, τον πολιτισμό, τη δημιουργία, την άθληση, την ψυχαγωγία των νέων ανθρώπων πρέπει να γίνει έμπρακτα σεβαστό.

12. Επαγγελματική Κατάρτιση

Η Γ.Σ.Ε.Ε πρέπει να ενισχύσει τη συμμετοχή της στα κινήματα και τους άλλους κοινωνικούς φορείς που επιδιώκουν την αύξηση των δαπανών για την παιδεία και την ποιοτική αναβάθμιση του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Σήμερα, η επαγγελματική κατάρτιση στη χώρα μας διέρχεται από διαδικασίες αναδιάρθρωσης και μεταρρυθμίσεων.

Μετά τη νομοθεσία του Ενιαίου Απολυτηρίου το 1997, ο θεσμός της επαγγελματικής κατάρτισης αντιμετωπίζει το πρόβλημα του επαναπροσδιορισμού του ρόλου της σε σχέση:

α. Με τη γενική εκπαίδευση

β. Με την αγορά εργασίας

Παράλληλα, οι διαδικασίες ενοποίησης και κινητικότητας των εργαζομένων στην ΕΕ θέτουν το ζήτημα της αντιστοίχησης των διπλωμάτων και κατά συνέπεια των συστημάτων πιστοποίησης της επαγγελματικής κατάρτισης.

Παράλληλα, η Συνεχιζόμενη Επαγγελματική Κατάρτιση αναδεικνύεται σε συστατικό στοιχείο των κυρίαρχων πολιτικών βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας και καταπολέμησης της ανεργίας. Ωστόσο τα αποτελέσματά της παραμένουν αμφίβολα στο βαθμό που δεν συνδέονται με γενικότερα μέτρα και αναπτυξιακές πολιτικές.

Στην κατεύθυνση της βελτίωσης των αποτελεσμάτων της συνεχιζόμενης επαγγελματικής κατάρτισης η παρέμβαση των συνδικάτων είναι αναγκαίο να επικεντρωθεί στην ενίσχυση μέτρων και πολιτικών που θα στοχεύουν:

- Στην συστηματική παρακολούθηση των τάσεων και εξελίξεων των αγορών εργασίας ως προς τη ζήτηση επαγγελμάτων και ειδικεύσεων
- Στην ένταξη των προγραμμάτων κατάρτισης των ανέργων στο πλαίσιο ολοκληρωμένων ενεργητικών πολιτικών απασχόλησης
- Στην ενίσχυση του ρόλου της συλλογικής διαπραγμάτευσης για την συνεχιζόμενη κατάρτιση των εργαζομένων.

- Στην σύνδεση των ενδοεπιχειρησιακών προγραμμάτων κατάρτισης με τις πολιτικές αξιολόγησης και εξέλιξης του προσωπικού

- Στην αποφυγή φαινομένων κοινωνικού αποκλεισμού εξαιτίας της μη πρόσβασης στα προγράμματα συνεχιζόμενης επαγγελματικής κατάρτισης.

13. Συνδικαλιστική Επιμόρφωση

Η Γ.Σ.Ε.Ε διαμέσου του ΙΝΕ και σε συνεργασία με Πανεπιστήμια, Ερευνητικά κέντρα και Οργανισμούς θα πρέπει να εντείνει την πραγματοποίηση προγραμμάτων σεμιναρίων συνδικαλιστικής επιμόρφωσης σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο.

Η πρόσφατη εμπειρία της τελευταίας τριετίας με την πραγματοποίηση των ημερίδων στα εργατικά κέντρα και της Ομοσπονδίες, σχετικά με σύγχρονα θέματα που απασχολούν το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα (π.χ. ΟΝΕ, μισθοί και ανεργία, ΟΝΕ και εργασιακές σχέσεις, κοινωνική ασφάλιση στην Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση, κλπ), με την συμμετοχή Ελλήνων στην Ευρωπαϊκά σεμινάρια συνδικαλιστικής επιμόρφωσης στην Ελλάδα και τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκές Ένωσης, με την οργάνωση σεμιναρίων συνδικαλιστικής επιμόρφωσης για συνδικαλιστές των Βαλκανίων χωρών και της Κύπρου καθώς και με την πραγματοποίηση εξειδικευμένων θεματικών σεμιναρίων συνδικαλιστικής επιμόρφωσης, σε συνδυασμό με τις νέες εξελίξεις και τα σύγχρονα ζητήματα που τίθενται στο σ.κ συνηγορούν στην παραπέρα ανάπτυξη και βελτίωση αυτής της δράσης του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος.

14. Υγιεινή και ασφάλεια στους χώρους εργασίας

Η βελτίωση της λειτουργίας της Επιτροπής Υγιεινής και Ασφάλειας της Γ.Σ.Ε.Ε καθώς και η ανάπτυξη της παρέμβασής μας στο ΕΛΙΝΥΑΕ αποτελούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις αναβάθμισης των δομών υποστήριξης των θέσεων του σ.κ. Παράλληλα για τη βελτίωση των συνθηκών υγιεινής και ασφάλειας απαιτείται να διεκδικήσουμε την προώθηση:

- της επικύρωσης και εφαρμογής των κοινοτικών οδηγιών που εκκρεμούν

- την υλοποίηση της ελληνικής νομοθεσίας για την υγιεινή και ασφάλεια (π.χ γιατρούς εργασίας, κέντρα προληπτικής ιατρικής κλπ).

- τη δημιουργία επιτροπών Υ-Α σε όλους τους χώρους εργασίας

- την ανάπτυξη και αναβάθμιση του ρόλου των επιθεωρητών εργασίας στην κατεύθυνση των προτάσεων της Συνομοσπονδίας.

15. Κοινωνία αλληλεγγύης και ισότητας

Αποτελεί ιστορικό χρέος για το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας να συμβάλλει με τις διεκδικήσεις και τις προτάσεις του στην αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου της Κοινωνικής Αλληλεγγύης στην χώρα μας.

Στην κατεύθυνση αυτή το συνδικαλιστικό κίνημα χρειάζεται να διεκδικήσει:

- Την αναβάθμιση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, με την αύξηση των δαπανών του Προϋπολογισμού, και την ορθολογική κατανομή των πόρων.

- Την ενίσχυση της Πρόνοιας για τους ηλικιωμένους, τα μειονεκτούντα άτομα και εκείνα που κινδυνεύουν με κοινωνικό αποκλεισμό.

- Την εφαρμογή μιας πολιτικής ενίσχυσης της λαϊκής –εργατικής στέγης.

- Την αντιμετώπιση των προβλημάτων των εξαρτημένων ατόμων στους χώρους εργασίας .

- Άμεσα μέτρα για τη χάραξη και εφαρμογή πολιτικής που αφορά τη διάσωση του φυσικού και περιβάλλοντος και την προστασία του από τους βιομηχανικούς ρύπους, σε συνδυασμό με την βελτίωση των συνθηκών του εργασιακού περιβάλλοντος.

16. Εργατική νομοθεσία –δημοκρατικοί θεσμοί

Η βελτίωση της εργατικής νομοθεσίας επιβάλλει:

- Την κατάργηση κάθε περιορισμού του απεργιακού δικαιώματος.

- Την κατάργηση της "απαγόρευσης" των συνδικαλιστικών αδειών που προβλέπει ο Ν.2085 παρέχοντας τη δυνατότητα ρύθμισης μέσα από ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις

- Την υπαγωγή του ναυτεργατικού κινήματος στις ρυθμίσεις του Ν. 1264/82.

Παράλληλα πρέπει να διεκδικήσουμε από το Υπουργείο Εργασίας:

- Την επικύρωση όλων των Κοινοτικών Οδηγών (π.χ εργασιακά συμβούλια στις πολυεθνικές) και των Διεθνών Συμβάσεων που εκκρεμούν

- Την ανάπτυξη και αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου των Επιθεωρήσεων Εργασίας, με σκοπό την αποτελεσματική άσκηση του ελέγχου εφαρμογής της εργατικής νομοθεσίας και των διεθνών συμβάσεων εργασίας τη διεύρυνση των "ανακριτικών " εξουσιών των Επιθεωρητών Εργασίας, την ανεξαρτησία απέναντι των κρατικών,

εργοδοτικών κλπ παρεμβάσεων, τη συμμετοχή των εκπροσώπων του συνδικαλιστικού κινήματος και τη συμμόρφωση προς τη ΔΣΕ 81, της οποίας οι διατάξεις αποτελούν το υποχρεωτικό θεσμικό πλαίσιο, μέσα στο οποίο πρέπει να κινείται η εθνική νομοθεσία.

- Την αντιμετώπιση των παρεμβατικών μηχανισμών.

Η κατάργηση των παρεμβατικών μηχανισμών του κράτους στο ΣΚ θα έχει ευνοϊκές επιδράσεις στο θέμα της ενίσχυσε της Αυτονομίας των Συνδικάτων.

Απαιτείται επίσης να διεκδικήσουμε:

- Την κατάργηση των άρθρων εκείνων του Ν.1264 που παρεμβαίνουν σε θέματα λειτουργίας των Συνδικάτων

- Την Ανάπτυξη των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων στη Δημόσια Ζωή.

Τα Συνδικάτα ενδιαφέρονται ειδικότερα για την προστασία και διεύρυνση των δικαιωμάτων των πολιτών στα θέματα: ελευθερίας της έκφρασης, συμμετοχής στη δημόσια ζωή, ελευθεροτυπίας, προστασίας του ιδιωτικού βίου αναβάθμισης της λειτουργίας και του ρόλου των δημοκρατικών θεσμών (Κοινοβούλιο, Αυτοδιοίκηση) και διαφάνειας στη διαχείριση του δημόσιου χρήματος.

Η Γ.Σ.Ε.Ε πρέπει να έχει ενεργή παρουσία, ιδιαίτερα, στο θέμα της αναβάθμισης της λειτουργίας των αντιπροσωπευτικών θεσμών για την απαραίτητη διαφάνεια και τον κοινωνικό έλεγχο στη διαχείριση του δημόσιου χρήματος.

17. Κοινωνικός Διάλογος

Το σ.κ έχει ως πάγια θέση την ανάπτυξη συνθηκών κοινωνικού διαλόγου με τους εργοδοτικούς φορείς και το Κράτος, προκειμένου μέσα από μια διαδικασία "κοινωνικής διαπραγμάτευσης", να διεκδικεί την προώθηση των θέσεων του, σε βασικά στρατηγικά ζητήματα και σε πολιτικές αντιμετώπισης των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων στη χώρα μας, χωρίς να αντιστρατεύεται η διεκδικητική πορεία του σ.κ., και εκφυλίζεται η οργανωμένη πάλη των συνδικάτων.

Το σ.κ πρέπει στο μέλλον να αγωνιστεί για την αξιοπιστία του διαλόγου, την υλοποίηση των συμφωνηθέντων και όχι την αναίρεσή τους σε συνδυασμό με την αναβάθμιση της διαδικασίας και του περιεχομένου του.

Η Γ.Σ.Ε.Ε έχει θεωρήσει ως θετική τη δημιουργία της ΟΚΕ. Όμως επισημαίνει ότι η κυβέρνηση σε αρκετές φορές παρέκαμψε την ΟΚΕ, η οποία με την παρέμβαση του σ.κ στο βαθμό που το αφορά, λειτουργεί μακριά από κυβερνητικές και κομματικές σκοπιμότητες.

Η Γ.Σ.Ε.Ε με τη στάση της, θα συμβάλει ακόμα περισσότερο στην αναβαθμισμένη λειτουργία της ΟΚΕ, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων, ως πεδίο παρέμβασης για την προώθηση των διεκδικήσεών της.

Όμως, είναι αναγκαίο η Γ.Σ.Ε.Ε να εξετάσει, να προσδιορίσει και να εντοπίσει την στρατηγική, το στίγμα, τη λειτουργία και την συμπεριφορά των εκπροσώπων του συνδικαλιστικού κινήματος, στην ΟΚΕ, στα διοικητικά Συμβούλια Δημοσίων Οργανισμών και Ταμείων Κοινωνικής ασφάλισης καθώς και στις Επιτροπές που δημιουργούνται στη Δημόσια Διοίκηση (κεντρική, περιφερειακή, νομαρχιακή).

18. Κοινωνικές Συμμαχίες

Η εργατική τάξη, οι επαγγελματοβιοτέχνες, οι αγρότες, τα άλλα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού, αντιμετωπίζουν πλήθος κοινών προβλημάτων. Παρόλα αυτά, βρισκόμαστε πολύ πίσω από τις ανάγκες, αλλά και τις δυνατότητες που υπάρχουν, στην ανάπτυξη κοινής δράσης πάνω στα κοινά προβλήματα και στην εκδήλωση της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Η οικοδόμηση των κοινωνικών συμμαχιών αποκτά μόνιμα και σταθερά χαρακτηριστικά όταν στηρίζεται πάνω σε κοινά συμφέροντα και επιδιώξεις χωρίς αντιστοιχίσεις πίσω από τα προβλήματα και τις ανάγκες μιας ή ενός στρώματος. Η υπεράσπιση της ειρήνης, τα οικολογικά προβλήματα, το νέφος, το συγκοινωνιακό, η κατοικία, η παιδεία, η υγεία, η κοινωνική ασφάλιση, η ανεργία, ο κοινωνικός αποκλεισμός, ο εκδημοκρατισμός, ο πολιτισμός κλπ ενδιαφέρουν το ίδιο και μπορούν να κινητοποιούν τόσο την εργατική τάξη, όσο και τους αγρότες, του ΕΒΕ και τα άλλα κοινωνικά στρώματα, τον κάθε πολίτη.

Η αναβάθμιση της παραγωγικής βάσης της χώρας, η φορολογική μεταρρύθμιση, η τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση κλπ μπορούν επίσης να δραστηριοποιούν εξίσου την εργατική τάξη και τα άλλα κοινωνικά στρώματα για την αντιμετώπισή τους.

Η εργατική τάξη και τα συνδικάτα χρειάζεται με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο να αποδείξουν τη δυνατότητά τους να συσπειρώνουν γύρω από κοινούς στόχους, τα άλλα κοινωνικά κινήματα, αλλάζοντας τους συσχετισμούς σε όφελος των δυνάμεων της προόδου και της εργασίας.

Στην κατεύθυνση αυτή σημαντικό ρόλο μπορούν και πρέπει να παίξουν η Γ.Σ.Ε.Ε και τα Εργατικά Κέντρα της κάθε πόλης τα οποία πρέπει να γίνουν ο πόλος συσπείρωσης των αγροτών και των ΕΒΕ γύρω από τα σημαντικά προβλήματα της κάθε περιοχής.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΙΝΕ ΓΣΕΕ ΑΔΕΔΥ

9-11/04/2001 Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ συμμετείχε (εισηγητής Γ. Κουζής Επιστημονικός Σύμβουλος ΙΝΕ-ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ και Λέκτορας Παντείου Πανεπιστημίου) σε σεμινάριο συνδικαλιστικής επιμόρφωσης στον κλάδο των πετρελαιοειδών που διοργάνωσε το κλαδικό ΙΝΕ Χημικής Βιομηχανίας και Πετρελαίου, στα εξής αντικείμενα:

⇒ 9/04 «Οι επιπτώσεις της ΟΝΕ στις εργασιακές σχέσεις»

⇒ 10/04 «Οι εργασιακές σχέσεις στην Ελλάδα υπό το φως των πρόσφατων εργασιακών νόμων»

⇒ 11/04 «Προκλήσεις για το συνδικαλιστικό κίνημα στο νέο ανταγωνιστικό περιβάλλον»

19-20/04/2001 Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ συμμετείχε (εισηγητής Γ. Κουζής Επιστημονικός Σύμβουλος ΙΝΕ-ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ και Λέκτορας Παντείου Πανεπιστημίου) σε σεμινάριο συνδικαλιστικής επιμόρφωσης στον κλάδο των πετρελαιοειδών στη Θεσσαλονίκη που διοργάνωσε το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, στα εξής αντικείμενα:

⇒ 19/04 «Οι επιπτώσεις της ΟΝΕ στις εργασιακές σχέσεις»

⇒ 20/04 «Οι εργασιακές σχέσεις στην Ελλάδα υπό το φως των πρόσφατων εργασιακών νόμων»

26/04/2001 Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ συμμετείχε (εισηγητής Γ. Ρωμανιάς Επιστημονικός Σύμβουλος ΙΝΕ-ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ) σε ημερίδα που διοργάνωσε στη Κατερίνη η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων στη Κατερίνη με θέμα: «Η κοινωνική ασφάλιση στην Ελλάδα».

27/04/2001 Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ συμμετείχε (εισηγητής Γ. Ρωμανιάς Επιστημονικός Σύμβουλος ΙΝΕ-ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ) σε ημερίδα που διοργάνωσε το Εργατικό Κέντρο Πύργου, η ΕΛΜΕ Ν. Ηλείας, και η ΔΟΕ Ν. Ηλείας με θέμα «Η κοινωνική ασφάλιση στην Ελλάδα».

29/04/2001 Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ συμμετείχε (εισηγητής Γ. Ρωμανιάς Επιστημονικός Σύμβουλος ΙΝΕ-ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ) σε ημερίδα που διοργάνωσε το Εργατικό Κέντρο Καστοριάς με θέμα «Η κοινωνική ασφάλιση στην Ελλάδα».